

Đề bài:

Hãy kể lại những cảm xúc mà em đã có từng có về người thân của mình.

Bài làm

Hạnh phúc lớn nhất của mỗi con người là được sống trong tình yêu thương của những người thân yêu. Và tôi cũng vậy, ngoài sự chăm sóc, đùm bọc của bố mẹ tôi còn được lớn lên trong vòng tay ấm áp của bà nội. Bà luôn dành tôi những tình cảm yêu thương, tốt đẹp nhất của bà.

Bà tôi tính đến nay đã hơn tám mươi tuổi, nhưng bà trông vẫn còn mạnh khỏe. Gương mặt bà phúc hậu lắm và mái tóc thì trắng như mây, như cước. Làn da của bà đã nhăn nheo, điểm những nốt đồi mồi lốm đốm. Đặc biệt, tuổi đã cao nhưng lưng bà không còng xuống; những lúc tối trời, đôi mắt đã kém không nhìn rõ mọi vật, bà chỉ cần nhờ đến chiếc gậy tre nhỏ (nhưng nếu đi với tôi thì bà không dùng gậy, bà vịn vào tôi để đi và nói rằng tôi mới là cây gậy tốt nhất).

Tôi thấy mến phục bà lắm, vì trong bà như chứa đựng cả một thế giới văn học thu nhỏ. Bà thuộc nhiều truyện cổ, ca dao, tục ngữ rồi ngay cả “Truyện Kiều” bà cũng đọc lâu lâu. Ngồi bên bà, tôi có cảm giác thật ấm áp làm sao, bà thường kể chuyện đời xưa cho tôi nghe và thỉnh thoảng lại xen vào một vài câu ca dao đầy ý nghĩa. Nghe bà kể, bà đọc, tôi cũng học được nhiều điều hay, nhớ được nhiều chuyện bổ ích mà dám chắc rằng những đứa bạn của tôi không biết. Nay nhé truyện “Ba cô gái”, “Sự tích con tu hú”, “Đồng tiền Vạn Lịch”... Rồi những câu ca dao rất ngộ như:

“Chồng người đánh bắt đẹp đông

Chồng em ngồi bếp vật lông con mèo!”

(Khi đọc bài này, bà tôi có dặn là làm con trai ở đời phải biết làm những việc có ích để không mang tiếng bố mẹ và họ hàng).

Hay những câu Kiều rất đẹp:

“Cỏ non xanh tận chân trời

Cành lê trắng điểm một vài bông hoa”,

“Dưới cầu nước chảy trong veo

Trên cầu tơ liễu bóng chiều thướt tha”...

Những câu thơ như thế giúp tôi nhiều lắm trong những bài văn miêu tả trên lớp.

Bà còn cho tôi thấy cốt cách của một người phụ nữ Hà Nội nguyên gốc. Sống chuẩn mực, hòa nhã không để ai phàn nàn hay đàm tiếu gì. Cũng chính vậy mà ai cũng yêu quý bà lắm. Cuộc sống giờ đã khá hơn trước, gai đình tôi cũng đã bớt vất vả nhưng bà vẫn giữ một đức tính là cần cù và tiết kiệm. Bà ở nhà vẫn làm rất nhiều việc, cặm cụi như một người vợ đảm đang của thời xưa. Bà chiều tôi lắm, nhưng tôi thích nhìn bà ngồi chơi tam cúc với các bà hàng xóm vào những khi rảnh hay dịp Tết. Dáng bà ngồi trông thật hiền từ và thánh thiện, miệng nhai trầu đỏ chót gọi từng cây tam cúc khiến tôi thấy giống như các câu truyện cổ có các bà tiên đang ngồi làm

chung một công việc nào đó. Ngày xưa bà đã dạy bố tôi, các cô chú tôi nên người, nay bà lại dành tất cả tình yêu thương, sự chăm chút, dạy dỗ cho những đứa cháu của mình. Bà lo lắng cho từng đứa cháu mỗi khi chúng ốm hay chúng đi đâu về hơi muộn. Bà còn rất cẩn thận nữa, cả nhà gọi bà là “tổ trưởng tổ bảo vệ” vì bà hay đóng cửa này, tối nào cũng đi kiểm tra xem cửa đúng là đã được khóa chưa. Đối với con dâu trong nhà bà cũng coi như con đẻ. Mỗi lần mẹ tôi bận, hay bị ốm bà lại nấu cơm, làm hết mọi việc. Bà làm tôi nể phục vì những việc làm, cách cư xử với mẹ mình.

Bà nội đi nhiều nơi lắm vì ngày trước bà phải đi chạy giặc liên tục. Bà kể thằng Tây vào Hà Nội là chúng đốt phá kinh lắm, rồi cả thằng Nhật nữa. Những chuyện từ thời loạn lạc cho đến thời thanh bình bà đều kể cho tôi nghe vào những buổi trưa hay buổi tối đi ngủ. Tôi rất thích ngủ với bà, từ bé bà đã chăm sóc tôi rồi nên tôi bén hơi bà từ nhỏ. Nhiều lúc tôi thương bà lắm, từ nhỏ đã vất vả, lớn lên lại gặp chiến tranh phải lưu lạc nhiều nơi, mãi mới quay lại làng, nên bà gầy lắm, nhưng cũng may là bà tôi giờ vẫn khỏe mạnh. Nhiều khi tôi phải trào nước mắt vì nhận sự chăm sóc của bà. Tôi đã quá hạnh phúc chăng? Những đêm hè oi bức, nhất là lại mất điện, quạt nan của bà cứ liên tay phe phẩy cho đến khi tôi thiếp ngủ lúc nào không hay. Tôi chợt giật mình thì bà hiểu là cháu gái đang nóng nên lại đưa tay lên quạt tiếp. Biết bà mỗi tay, tôi xung phong quạt đỡ bà nhưng bà không cho và bảo ngủ đi mai còn đi học sớm. Tôi xúc động vô cùng, nhưng có lẽ đây lại là niềm vui của bà khi được chăm lo cho cháu. Những ngày đông tháng giá, bà thường vào làm cho chăn bố mẹ mình ấm lên rồi mới mời bố mẹ vào ngủ, rồi bà lại đọc vài câu Kiều cho tôi nghe. Đêm đến, bà như ngủ rất ít, vì tôi thấy thỉnh thoảng bà lại kéo chăn cho tôi khỏi rét, hay sờ xem chân tay tôi có để ra ngoài màn không. Bà đã nâng giấc ngủ cho tôi cho đến khi tôi đã cao lắm rồi, thỉnh thoảng vào ngủ với bà thì tôi vẫn thấy bà làm như vậy, chăm tôi như vậy. Không hiểu sao khi đó tôi bật khóc thầm lặng, tôi vừa sung sướng hạnh phúc vừa thấy yêu bà vô cùng. Nhưng tôi cũng khóc vì sợ cái ngày bà tôi sẽ... Nhưng không, tôi lại lau nước mắt và ôm bà chặt hơn để bà mãi mãi ở bên tôi, gia đình tôi mãi bên nhau.

Bà nội tôi chắc cũng như bao bà của nhiều người khác, đều rất yêu quý con cháu của mình mà không phân biệt con trai hay con gái, cháu trai hay cháu gái. Chỉ có điều là sự thể hiện khác nhau mà thôi. Trong tôi bà luôn là một người phụ nữ đẹp nhất, là tấm gương để tôi học tập, là người yêu thương tôi nhất và là người thân yêu nhất của tôi.